

SZÁM.

onka.
olyan
y örö-
köszo-
ól. —
várnia
ebben
advá-
meg-
ert a
i Pál
g van
. Am
yban
ésnél
ssze-
mit
zabb
több,
esak-
niért
s az
g az
lyen
e. —
int:
lök-
ne-
Ugy
erő-
régi
ról,
nem
lag
—
de
em
ajd
et,
a.
eg-
eb-
m,
acs
egi
n-
et,

KIS HÍR

... VALAMI DOLGOD NINCS RENDBEN. (Lásd a 323. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LX. köt. 21. szám. Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. Megjelen minden vasárnap 16 lapon. 1901. május 26-án.

A GAZDÁTLAN HÁZ TITKA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

A NÉGY pajtás közül, aki részese volt az éjjeli kalandnak, hárman mihamar csak nevetve beszéltek róla. Az a kis külön feladvány, melyet büntetésül készíteniök kell, nem nagy dolog, ellenben annál nagyobb multságukra szolgált az, hogy az intézetbeli többi pajtásokat mindenféle tarka mesékkel bolondították, hogy milyen nagyszerűen vigadtak és szórakoztak ott a vasuti állomáson. Mert ha az igazgató és a tanárok azt hitték, hogy az állomáson töltötték az éjt, hát ők szívesen ráhagyták. Most már nem is volt szabad mást mondani, mert akkor hazugságban maradnának, ezt pedig nem csak a tanárok, hanem még a pajtások is irgalom nélkül üldözték.

Persze nem igen volt nevetős kedve a kaland negyedik és fő részésének, Gyulának, bár titkolta bosszúságát és aggodalmát, mikor mások is látták. Folyton-folyvást az elveszett felöltön és levelen tünődött, meg, hogy most már mit tegyen?

Erre a kérdésre talán könnyen megtalálta volna a feleletet, ha rászánja magát, hogy a legegyszerűbb egyenes utra lépjen. De éppen ettől irtózott legjobban. Hát a görbe uton egyre nagyobb kátyukba bukácsolt.

Harmadnapra megérkezésök után engedelmet kapott, hogy kísértájon a városba holmi apró irószerek vásárlására. Épp egy bolt ablaka előtt nézelődött, mikor vállon érinté valaki. Hátra fordult és a testvérét, Ilonkát, pillantotta meg.

— Nagyon jó, hogy találkozunk, szólt a leányka. Izenetem van számodra. De, igaz! Min vesztél megint össze Zoltánnal?

— Ki mondja, hogy összeveszttem vele? pattant föl Gyula hevesen.

— Ó maga. Épp az imént találkoztam vele is, kérdezősködtem felőled és neki akartam megmondani az izenetet, de azt felelte, hogy te nem is akarsz szóba állani vele, hát inkább irjak neked.

— Haszontalan árulkodója! Persze, azt már el köllött fecsegnie!

— No, no, az nem árulkodás, ha nekem, a testvérenek elmondja, hányadán van veled. Inkább ugy látom, hogy te forrtýansz föl minden csekélységért.

— Ej, ne boszants te is! Mi az az izenet?

— Apácskától kaptam levelet, hogy mámank szerencsésen haza érkezett. A levél végén azt említi, hogy tőled levelet vár és valami postai elismervényt, mivel pedig még nem kapta meg, hát figyelmeztesselek, hogy meg ne feledkezzél a dologról.

Ilonka nem is gyanította, hogy ennél kinosabb és kellemetlenebb dolgot nem említhetett volna. Gyula nem tudta hamarjában, mit feleljen, tehát úgy tett, mintha legsürgősebb feladata az volna, hogy a markában tartott apró pénzből a filléreket és tizeseket külön válogassa és úgy dugja zsebre. Felelni nem felelt.

— Remélem, nem feledkeztél meg az apácska megbizásáról? kérdé hát a leányka újra.

— Már ugyan hogy feledkeztem volna meg? kiáltott fel Gyula türelmetlenül. Olyan együgyü fajankónak tartasz, aki nem tudja elvégezni, amit rábiztak?

— Ejnye no! Azzal még nem sértettelek meg, hogy kérdeztem.

— Semmi szükség rá, hogy faggass! Nem vagyok én kicsi baba!

Ilonka csodálkozva nézett rá és megcsóválta a fejét.

— Nem értem ezt a nagy ingerültségedet. Ha az apácska dolga rendben van, annál jobb. De ugy látom, neked valami dolgod nincs rendben, azért vagy olyan izgatott. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Még ha ugy volna is, semmi közöd hozzá.

— Az nem bizonyos ugyan, de az már valóban helytelen volna, ha itt az utcán pörölnénk. Ha nem lehet veled beszélni, hát isten veled!

S a leányka gyorsan odább ment.

Gyula nem mozdult, hanem újra a bolt ablakában levő tárgyakat nézte. Nézni nézte, de nem látta, egészen másfelé járt az esze. A testvére szavai csak még inkább emlékeztették arra, hogy atyjok várva várja tőle a tudósítást. De ime... ejnye no! most még inkább elrontotta a dolgot... azt mondta Ilonkának, hogy minden rendben van, Ilonka ezt bizonyosan megírja haza... Most már ő mit írjon, hogyan számoljon be a levélről? Hiszen csak tudná, hová lett, a felöltővel együtt! Nagyon világosan emlékezett persze rá, hogy abban az elátkozott üres házban a kilincsre akasztotta a kabátot. Onnan azonban szőrén-szálán eltűnt.

— Tessék! Most meg már azt sem mondhatom, hogy elveszett, a mi pedig igaz. Kár volt Ilonkának azt mondanom, hogy rendben van a dolog... Csak legalább tudhatnám, hová lett a felöltőm...? Kell valakinek, valaminek lenni abban a házban.

Megint csak Flórisra gondolt, akinek szülei ott közel élnek. Lehetetlen, hogy ez a Flóris ne tudjon valamit arról a házról.

Talán csak azért nem tart semmit említésre méltónak, mert ő maga már sokszor látta, hallotta, tehát megszokta. Ügyes kérdésekkel talán mégis meg lehet tőle tudni valamit.

— De ovatosnak köll lennem, mert különben még feltűnne Flórisnak, hogy újra kérdezősködöm, gondolá Gyula.

Ki is leste a jó alkalmat, mikor Flóris a legközelebbi szombaton megint készülődött a haza rándulásra.

— Szerencsés vagy, hogy a szüleid olyan közel laknak, Flóris, mondá. Egyszer majd a bicziklimen én is kirándulok arra a vidékre. Ugy látszik, nagyon érdekes tájék.

— No, azt éppen nem mondhatnám, felelé Flóris közönyösen. Nincs ott semmi látni való a vasuti állomáson kívül. Csupa unalmas szántóföld, tanya.

— Az is érdekes. Meg aztán... ott van az az ócska ház, amelyet már említettem. Olyasmit hallottam, hogy az nem holmi közönséges elhagyott ház, hanem kísértetek vagy boszorkányok tanyáznak benne.

Flóris nagyott nevetett.

— Elbolondított, aki mondta, szólt aztán. Én ott lakom a szomszédban, sokszor jártam éjjel is az ócska ház tájékán, de soha sem láttam semmit. Másoktól sem hallottam. Különbén pedig, diák létedre csak nem hiszed talán, hogy van kísértet, vagy boszorkány meg más efféle oktalanság?

— Dehogy! Már ugyan hogy hinném! Hahaha! felelé Gyula és nagy nevetéssel igyekezett elpalástolni megszégyenülését. Csak azért mondom, mert... izé... minap olyasmit hallottam...

— Kitől? Nálunk senkinek sem jutott még efféle az eszébe. Aztán miért érdekel téged annyira az az elhagyott gazdátlan ház?

— Semmi különösebb okom sincs rá . . . éppen semmi . . . Csak azért, mert hallottam, hogy azt a házat olyan elátkozott kísérteti helynek tartják, hát kíváncsi lettem, honnan eredt ez a babona? Ha újra ott jársz a környékén, nézz egy kicsit körül és tudakozódjál; talán megtudsz valamit.

— No, azt megtehetem.

Ha Gyula azt hitte, hogy ezt a dolgát egészen kívánsága szerint végezte el, akkor alaposan csalódott. Flóris abban a hirben állt ugyan, hogy nem valami éles eszű fiu és mert kapzsi, irigy természetű is volt, hát a pajtások nem nagyon szerették. De nem volt ő annyira együgyű, hogy a Gyula kérdezősködése föl ne tünt volna neki. El is tünődött rajta, amint haza utazott.

— Kell valami okának lennie, hogy Gyula újra meg újra szóba hozza azt az ócska gazdátlan házat. Régebben soha sem említette, csak most érdeklí, mióta a husvéti vakációról megjött . . . mióta ott az állomáson lemaradtak a vonatról . . . Hm! Furcsa! Azt mondták, hogy az éjt a váróteremben töltötték . . . de hát ki tudja? No, majd megtudom én . . . nem is lesz nehéz kifürkészni.

Mialatt Flóris otthon töltötte a vásárnapot, Gyula reménykedett, hogy estére talán mégis megtud tőle valamit, ami nyomra vezet; azután majd tehet kísérletet a felöltő és a levél visszaszerzésére. De hát annak, aki görbe uton indult meg, ritkán teljesül a számítása. Gyula is egyszerre csak azon vette magát észre, hogy új bajba keveredett.

Az intézet növendékei vasárnap reggel, egyik tanár felügyelete alatt, templomba szoktak menni. Párosával vonultak végig az utcán és az egy-egy osztálybeli társak

kedvök szerint sorakozhattak. Természetesen kiki egy jó barátját választotta párjának.

Hüvös, csipős volt a levegő ezen a vasárnap reggelen, az igazgató tehát kiadta a rendeletet, hogy a fiuk felső kabátban vonuljanak ki, nagyon nagy bajára Gyulának! Mit csináljon? Nincs felöltője. Ha felső kabát nélkül áll a sorba és a tanár meglátja, büntetést kap a szófogatatlanságért; de még nagyobb, ha itthon marad és észre veszik. A fiuk már-már indulóban voltak az udvaron, mikor Gyula végre megjelent köztök és szétnézett, ki legyen a párja; de a sorakozás már megtörtént és csak egyetlen egy fiunak nem volt még párja, az pedig Karcsi volt. Gyulának, akarta nem akarta, Karcsi mellé köllött sorakoznia. Nagyon nem szívesen tette.

Alapos oka volt rá, hogy ne örüljön a párjának. Karcsi volt a legrosszabb hirű diák az intézetben, akit vásott esinyei miatt már ismételtén kicsapással fenyegetett meg az igazgató. Mikor aztán szülei nagynehezen rendbe hozták a dolgát, Karcsi néhány napig megemberelte ugyan magát, de egy-két hét múlva megint csak újra kezdte garabonczáskodásait. Sokszor bajba kevert más fiukat is, akik vigyázatlanul barátokoztak vele; de a pajtások lassanként okultak a kárukon, magára hagyták Karcsit, senki sem kívánta társának. Most azonban Gyula, a sok tünődés miatt elkészvén, kénytelen volt Karcsi mellé sorakozni. Ez mindjárt azzal a kérdéssel fogadta:

— Ohó! Hát te mért nem jössz felöltőben?

— Hát . . . hát biz' én azt elvesztettem

— No, majd kikapsz, ha meglát a tanár.

nészete-
ta pár-

a vásár-
iadta a
bátban
Gyulá-
je. Ha
a tanár
datlan-
marad
lulóban
re meg-
gyen a
tént és
t még
ulának,
köllött
tte.

iljön a
o hirü
i miatt
tt meg
ynehe-
nehány
gy-két
rabon-
fiukat
ele; de
rukon,
ivánta
a sok
vott
azzal

z fel-

elvez-

tanár.

... A TANÁR MEGPILLANTOTTA. (Lásd a 326. lapon.)

— Talán nem lát meg, ha te állsz arra az oldalra, a melyen a tanár megy.

Ilyen fajta szivességre Karcsi mindig nagyon kész volt. Helyet cseréltek és a felügyelő tanár, aki elől haladt, nem vett észre semmit. Karcsi örült, hogy a jobb diákok egyike lépeget vele és mindjárt hálás is akart lenni, már persze a maga módja szerint.

— Megsugok neked valamit, mondá. — Tudod-e, mit hoztam most husvétkor hazuról?

— Ugyan mit?

— Nagy csomó puskaport.

— Puskaport?! De hát minek az? Hiszen nincs se puskád, se pisztolyod... nem is szabad fegyvert birnod.

— Persze! De föl lehet ám a puskaport egyébire is használni, különösen tüzi-játékra. Érték ám én hozzá. Nagyszerű békát, kigyót, röppentyűt tudok csinálni.

— Annak sem veheted itt hasznát.

— Majd meglátjuk. Majd együtt kiesze-lünk valamit, ugy-e? Megtanítalak, hogyan kell tüzi-játékszert készíteni. Meglásd, milyen jó multságunk lesz.

Gyulának egy csöpp kedve sem volt erre a multságra, de már nem szólhatott, mert a templom közelébe értek. Itt a tanár megállt és engedte, hogy a fiuk mind előtte vonuljanak be a templomba. Megszéppent Gyula, nem is hiába, mert a tanár most már megpillantotta. (Lásd a képet a 325. lapon.) Meg is állította.

— Hát te hogy mertél parancs ellenére felső kabát nélkül jönni? kérdé.

— Én... én... kérem... elvesztettem a felöltömet, hebegte Gyula.

— Miféle oktalan beszéd ez! Már ugyan hogy vesztetted volna el? Az intézetünk-

ben semmi sem vész el. De bizonyosan rendetlen voltál, elhánytad. A délutáni séta idejéig előkeresd, mert különben...!

Mivel be köllött vonulni a templomba, a tanár nem magyarázta tovább, mi lesz »különben.« No, nem is volt rá szükség, ugy is tudták.

— Azt tanácsolom, kerítsd elő a felöltödet, sugta Karcsi. A tanár szemmel fog tartani, baj lesz!

Bölcsen tudta ezt Gyula is. És tudta azt is, hogy ez megint ront a dolgán. Ha délutánra nem lesz felöltője, fürkészni fogják, hová lett, aztán irnak haza a szülei-nek, hogy küldjenek a fiunak új felöltőt, mert a régit utközben elvesztette. Lesz sok kérdés, faggatás és a vége az lesz, hogy a levél dolga kiderül.

— Hol vegyek délutánig felöltőt! sohajtá Gyula titokban. Most már rajtam a tanár szeme...! Bár csak ki ne szálltam volna azon a szerencsétlen állomáson!

(Folytatása következik.)

A TÁNCZOLÓ HALAK.

— Óskori példázat. —

(Képpel a 328. lapon.)

EGY hatalmas király nagy háboruba bonyolódott. Bizott ugyan a maga erejében is, de hogy annál hamarább és biztosabban győzhessen, segítségül hívta egyik kisebb szomszéd ország népét. Amde ezek rá sem hederitettek, alig feleltek neki. Ugy hitték, nagy bajban van, nem köll vele törődniök.

Elvégezte a király győzelmesen a háboruját segítség nélkül is. De ekkor aztán boszusan fordult a szomszéd ellen, aki nem hallgatott a szép szavára, jó baráti hívó szózatára.

Bezzeg megrémült most már a hetyke szomszéd nép és küldöttséget indított a

király elé, hogy megkérlelje, barátságot, szövetséget igérjen, mindent, amit a király akar. Ez meghallgatta a követeket és így felelt:

— Menjetez haza és mondjátok el népeteknek ezt: Volt egyszer egy jeles furulyás. Ez oly csoda szépen furulyázott, hogy aki hallotta, ember, állat mind tánczra kerekedett. Kiment egy napon a tó partjára és szólt:

— Kedves halacszkák, furulyálok nektek is. Szerezzétek meg nekem azt az örömet, hogy titeket is lássalak tánczolni.

De a halak gunyosan vigyorogtak reá.

— No bizony! mondák. Mit tánczoljunk a te kedvedért? Te kint vagy a szárazon, mi bent a vízben, nem félünk tőled. Azért sem tánczolunk.

Hiába fujta a jeles furulyás a legszebb nótákat, a halak nem tánczoltak. Ekkor egyet gondolt a furulyás, hálót hozott, kifogta a halakat és kiszórta őket a száraz homokra. Bezzeg ugráltak és ficzkándoztak most már a halak szörnyű ijedtökben, de a furulyás így szólt:

— Soha se fáradjatok, halacszkák! Mikor kértelek és örömemre lett volna, nem tánczoltatok. Most már nem furulyálok, nem is köll a tánczotok, hanem össze fogdoslak, megsütlek, meg is eszlek.

Eddig volt a király beszéde. Megértették a szepgő követek. Jaj a népöknek!

Egyszerre azonban megszólalt az egyik követ:

— Igaza lehetett a furulyásnak, ó hatalmas király! De mégis azt hiszem, hogy ha te vagy a helyén, ó hatalmas király, te nem azt mondtad volna.

— Hát ugyan mit?

— Ezt: »Látjátok, ti oktanul hetyke halacszkák, nem hallgattatok a szép szóra, most megölnétek, megehetnétek. De én hatalmas király vagyok, beérem az ijedelmekkel, visszadoblak a vízbe és nagy-lelküen vissza ajándékozom nektek az életeteket.

Elmosolyodott a király.

— Jól van. Hát vissza dobom a halakat a vízbe. Térjetez haza és vigyétez

hirül népeteknek, hogy nem leszen bántódása. De máskor tánczoljon szép kérésre, másnak örömére, nem pedig mikor már késő és csak ijedelmét árulja el vele.

RÓZSA bimbó maholnap kipattan...

Az ostorom — puff! — be nagyot csattan!
Négy kerekcseszifra kocsit húzok.
Mint a csikó, oly vígan szágúldok.

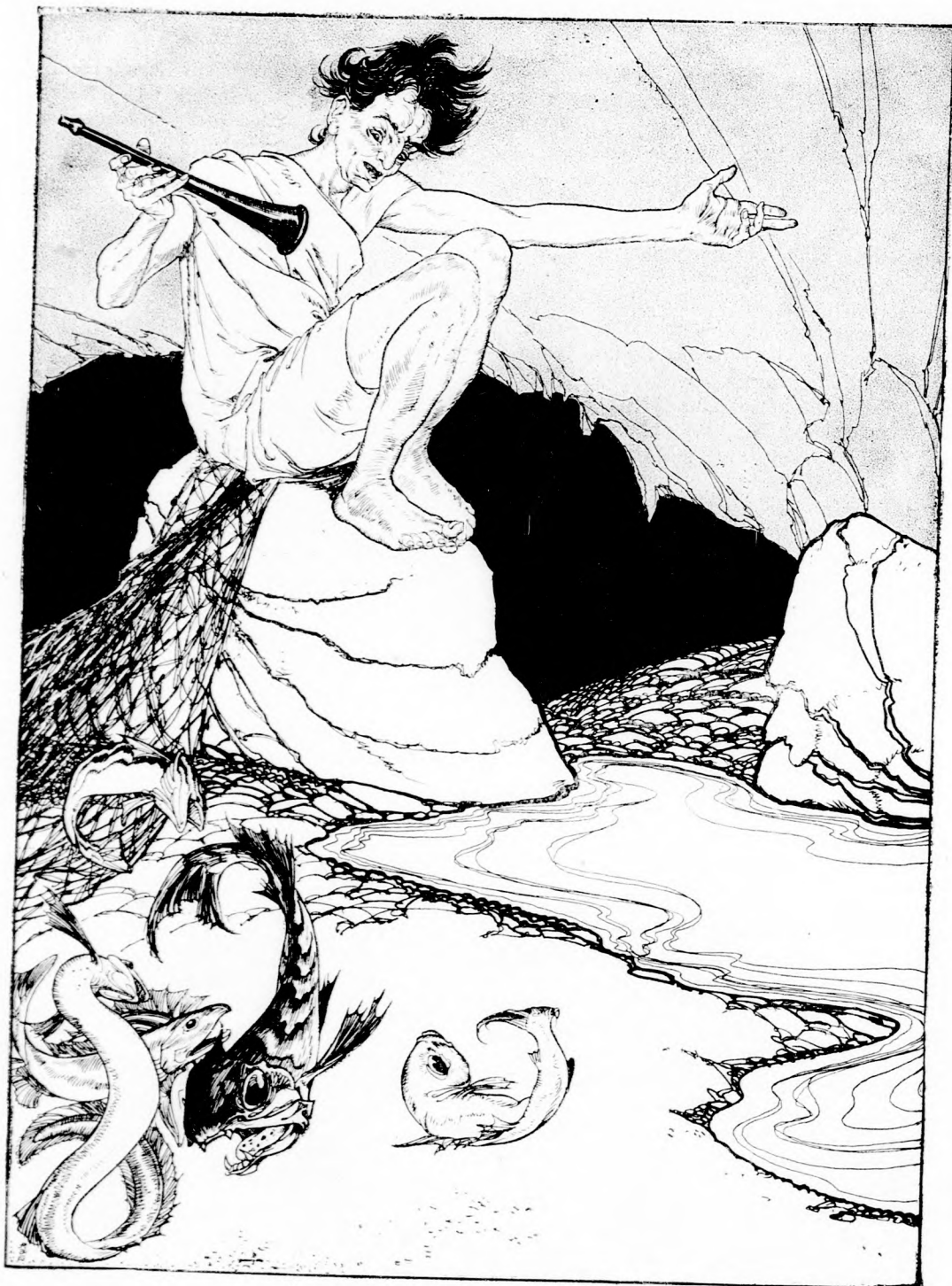
Sicze te cizciza! Hess te öreg macska!
Vígán topog a fakó lovacska.
Gyí te csikó! Gyí te lovam Fakó!
Ló és kocsis egymaga a Palkó.

Nimi! Itt a szomszéd fiú. Laczkó!
Laczi ne légy lusta, mint a maczkó!
Nézd, a Fakó milyen büszkén járó,
Légy mellette ostorhegyes Ráró.

Eresz alatt csicsereg a fecske —
Jó a lónak tavaszi füvecske.
Kocsi terhe: gólya-virág, zsályá.
Így hajtunk ki a közel tanyára.

Mama.

A TÁNCZOLÓ HALAK. (Lásd a 326. lapon.)

KELLEMEK PIHENÉS.

*Hosszú az ünnep-nap. Játszottam eleget,
Futkostam, labdáztam. — most már pihengetek.
De pihenés közben is jól elmulatok:
Végig olvasom a legújabb „Kis Lap”-ot.*

A TÜNDÉRKE CZIPŐCSKÉJE.

— Mese, képpel. —

ESŐNDES, felhőtlen este volt. A teli hold ezüstös fényárban fűrösztötte a tájat, pedig azt lehetett hinni, hogy nincs aki örüljön a ragyogásának, pihenőre tért mindenki. No, mégis mozgott itt-ott valaki: az öreg bagoly, a denevér, meg néhány éjjeli bogárka.

De akinek büvös pápaszem volt az orrán, az még egyebet is láthatott az erdőcske szélén, a kristály-vizü forrásnál. Bál volt ott, még pedig tündér-bál. Egész sereg vig tündérke libbent-lebbent nagy vigsággal, körben forgott, tréfálkozott s még egy fűszálacskáknak sem esett kára miatta. Mert nem lent a földön tánczolnak a tündérké, hanem fent a levegőben, nem kopik a cipőcskéjük.

Amint így javában vigadoztak, oda tévedt két manócska, még pedig a vig manócskák nemzetségéből való, akik egyben sem törik a fejüket, csak tréfán és mulatságon. Hát persze mindjárt kedvök kerekedett, hogy részt vegyenek a mulatságban, annál inkább, mert ugy szegrőlvégről valami atyafiságot is tart a tündérek és a manócskák nemzetsége, mulatnak is gyakran együtt.

— Mi is veletek tartunk, szóltak a manócskák. Szálljatok le ide a pázsitra, itt folytatjuk a tánczot.

— Nem lehet az, manócskák! Hiszen tudjátok, tündérke csak levegőben, hold-sugárban tánczolhat. Hanem gyertek ti föl ide közénk, szivesen látunk.

No, már ez a szives meghívás édes keveset ért, mivelhogy a manócskák sehogy sem

felelhetek meg neki. Még pedig nagyon alapos okból: ők csak afféle gyalogos legénykék voltak; manócskának nem nő szárnya. Incselkedtek is velök a tündérekék, hivatgatták, miért nem jönnek közéjük? Nem haragudtak érte a manócskák, inkább ők is tréfával feleltek és azon törték a fejüket, miféle vidám csinnyel fizethetnék vissza az incselkedéseket. Egyszerre csak örvendve sugta egyik manócska a társának:

— Tudom már! Ez jó tréfa lesz! De jó, hogy észre vettem! Nézd, mi van ott!

Mit vett észre? Azt, hogy egyik tündérékének leoldódott a cipőcskéje, le is esett a föbe. Maga a tündérke is észre vette, de nem sietett, hogy fölvegye; rá ér majd a tánc végeztével is. Szárnyon libegve táncolnak, a cipőcske nem szükséges hozzá.

Bizony pedig jobb lett volna, ha gondosabb a tündérke. Mert a vásott kis manócskák addig-addig settenkedtek, míg oda nem értek a cipőcske közelébe. Fölkapta egyikök, zsebre dugta és ismét ártatlan képpel nézegették a tündérekék multságát. De aztán más jutott eszökbe.

— Ha majd keresi a cipőcskéjét, mindjárt kitalálja, hogy mi vettük föl, kikutatják a zsebünket, hamar vége lesz a tréfának. Rejtsük el valahová.

— Nagyon jó lesz. Akkor bizvást mondhatjuk, hogy nincs nálunk, kiforgatjuk a zsebeinket is.

Szép csendesen odább osontak és szénéztek, hová rejthetnék a cipőcskét.

— Nézd csak, itt egy harangvirág nyilik, szólt az egyik manócska. Vannak még bimbai, melyek nem pattantak fel. Fölfeszítek egy ilyen bimbót, bele szorítom a cipőcskét, aztán újra bezárom a bimbót.

— Pompás gondolat! Ott ugyan meg nem találja.

Az egyik manócska fölmászott a virágra (Lásd a képet 332. a lapon.), a másik fölnyujtotta a cipőcskét, el is dugták ekképen alaposan. Aztán vissza sétáltak a tündérekékhez, hogy mulassanak ezeknek az ijedezésén, mikor a cipőcskét keresik és nem találják.

Volt is benne módjuk, hogy mulassanak. A tündérekék már abba hagyták a táncot és javában keresték a cipőcskét. Az, amelyik elvesztette, ugyancsak ijedezett.

— Itt ejtettem le . . . itt kellene lennie . . . És nincs! . . . Jaj, mi lesz most velem!

A társai biztatták, hogy majd megtalálják. Kereste is valamennyi, minden fűszálat megmozdítottak. Hiába. Ekkor pillantották meg a pajkos manócskákat. Mindjárt tudták, honnan fuj a szél.

— Ej, ti gézenguzok! Ti dugtátok el! Adjátok elő!

A manócskák roppantul ártatlan képet vágtak. Náluk nincs a cipőcske. Aki nem hiszi, kutassa ki a zsebüket.

Meg is tették a tündérekék, persze hiába.

— Eldugtátok valahová!

Izgatottan lebegtek ide-oda, kikutattak minden bokrot, de a cipőcskének nyomát sem találták. A két vásott manócska nagy-szerűen mulatott, egészen addig, míg a cipőjét vesztett tündérke sirva nem fakadt.

— Oh jaj! Jaj nekem! Többé haza nem mehetek, Tündérlakból kirekedek!

Mert szigoru törvény volt ám, hogy az olyan gondatlan tündérke, aki elvesztette valamely holmiját, be nem léphetett többé Tündérlak kapuján.

A sirást nem szerették a víg manócskák.

— Ne sirj no, hiszen csak tréfáltunk, mondák. Ott van a czipőcskéd a harangvirág egyik bimbajában, nem messze innen, az ut mentén. Mindjárt előadjuk.

Siettek a harangvirághoz, de ekkor lett csak igazán nagy az ijedelem s a manócskák rémültek meg leginkább. Mert a harangvirág nem volt ott többé! Valaki letörte, elvitte. Épp csak a gyökerénél maradt egy darabka a szárából.

Most már nagy volt a baj. Ki törte le a virágot, hová vitte? Ott a czipőcske is. De hol?!

A tündérek széleseben röpködtek, a mamócskák lelkendezve futkároztak nagy darab földön szerte, de hasztalan. Nem láttak senkit. Végre is abba hagyták a keresést. A tündérek, mivel már lejárt az idejük, haza tértek, csak a czipőtlen tündérke maradt hátra és zokogott keservesen.

— Végem van! Végem van! Oh, ti gonoszok! Miattatok kell megsemmisülnöm!

Bezzeg nem volt már nevetős kedvök a víg manócskáknak. Vigasztalták volna a szegény tündérkét, de nem tudták, mivel.

— Baj, baj, nagy baj! Mit tegyünk? szólt az egyik.

— Hiba, hiba, öreg hiba! Én nem tudok egyebet, mint hogy menjünk haza és a bölcs királyunktól kérjünk tanácsot. Ő talán tud segítséget.

— Kikapunk, nagyon kikapunk, ha megtudja; de okosabbat én sem tudok.

Haza sompolyogtak. No, nem volt rá szükség, hogy maguk mondják el, mit tettek. Már tudta a manó-király, már kapott panaszos izenetet a tündér-királynőtől. Ki is mondta az ítéletet:

— Keressétek meg és adjátok vissza a tündérkének a czipőcskéjét. Mert az lesz a

sorsotok, a mi a tündérkéé. Amig ő haza nem térhet, ti is száműzve lesztek. Takarodjatok!

És rögtön kiüzte őket.

Busan bámult a két manócska egymásra.

— Köllött ez nekünk?!

— Te vagy az oka! Te kezdted a rossz tréfát! Ihatjuk már a levét!

Jó ideig pöröltek, de aztán mást gondoltak.

— Ez nem segít a bajunkon. Inkább lássunk utána, hová lett az a czipőcske.

Ezt könnyű volt mondani; de hol keresék? Jártak, bolyongtak mindenfelé, majd lekopott a lábuk; de nyomra nem akadtak. Kérdezősködni sem volt kitől, mert éjjel minden madárka, bogárka alszik.

— Csak Bagoly bácsi tudhat valamit. De hogyan forduljunk hozzá, mikor őt is annyiszor megboszantottuk!

Bánták most már ezt is, de mégis rászánták magukat, hogy nagy alázatosan megkönyékezik a tudós Bagoly bácsit. Nem is egészen hiába, mert Bagoly ur így szólt:

— Nem érdemlitek, hogy segítsek rajtatok, de mégis mondok valamit, hogy annál nagyobb legyen a büntetésetek. Igenis láttam, mikor egy fiucska letépte a harangvirágot és így szólt: »Talán egy kis örömet szerzek vele szegény beteg testvéremnek.« Aztán betért az erdő szélén álló házikóba, amelyben az a szegény favágó lakik.

Megörültek a manócskák. Szaladtak a házikóhoz és fölkapaszkodtak az ablakra, melyből világosság látszott. Szerény mécses égett odabent s látni engedte az ágyban fekvő beteg gyermeket. És... igen, csakugyan: a kis beteg kezében ott van a harangvirág, fájdalmi közepett is gyönyörködik benne a szegény beteg.

Megint elbusultak a manócskák.

— Mi haszna tudjuk, hol van! Ha belopóznánk is a házba: beteget bánatunk nem szabad, nem vehetjük el tőle, amiben öröme telik. Minek is mondta meg a bagoly!

Most voltak még csak elkeseredve! Hajh! de sokkal könnyebb pajkos csinnyel bajt okozni, mint az okozott bajt jóvá tenni!

— Megvárjuk, míg elhervad és kidobják, szólt az egyik manócska.

— De hátha nem dobják ki? szólt a másik. Hátha ez, a kis beteg, ahogy gyerekek szokta, tépegetni fogja az egyes virágokat és ráakad a tündérke czipőcskéjére? Akkor ugyan ki nem adja a kezéből!

— Igaz! sietős! Mit tegyünk?!

Hiába törték a fejüket, semmit sem tudtak kieszelni. Végkép megtörve, elcsüggedve sóhajtották:

— Végünk van! Látjuk a czipőcskét, de hozzá nem nyulhatunk.

— Pedig nem sokára pirkad a hajnal! Ha ránk süt a nap, párává olvadunk a szegény tündérkével együtt, kinek vesztét okoztuk.

— Menjünk hozzá s együtt sirva pusztuljunk el!

Fölkeresték a szegény czipőtlen tündérkét, versenyt zokogva várták megsemmisüléseket. Egyszerre csak, jaj no! nagyot koppant valami az egyik manócska orrán, majdhogy be nem zuzta. De mégsem jajgatott, inkább fölujjongott.

— A czipőcske! Itt a czipőcske! Hogy került ide?

Iziben tudták, amint fölpillantottak.

A tündér-királynő lebegett fölöttük s jóságosan, de komolyan is szólt:

— Megkegyelmeztem, hát tovább ne sirjatok. Te, tündérkém, gondatlan voltál, ti, pajkos manócskák, tovább üztétek a tréfát, mint ahogy szabad lett volna; hát megköllött szenvednetek, hogy belássátok, szelkeskedve mily hamar okoztok olyan bajt, melyet helyre hozni nem birtok. Én mint jó öreg javas-asszony anyóka bementem a kis beteghez, meggyógyítottam és ju-

talmul a virágot kértem; ide adták szivesen. De ha újra ilyet tesztek, többször meg nem segítelek.,

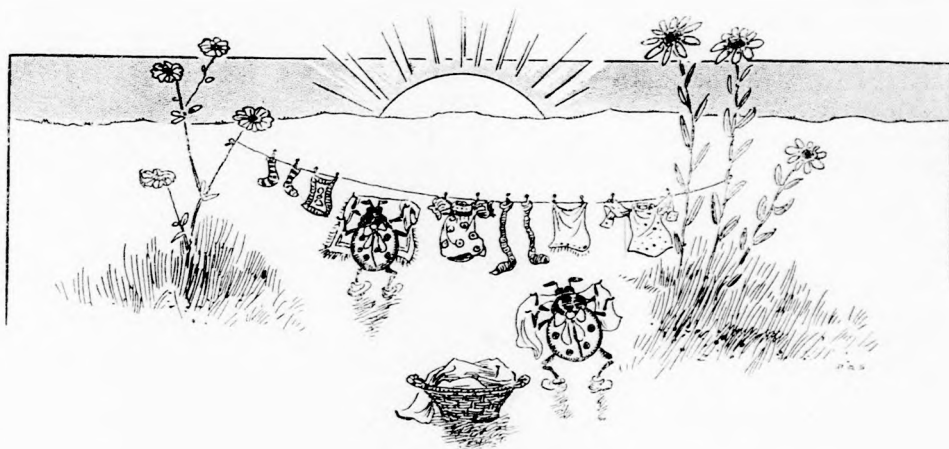
Volt eszök, hogy nem tették többször. A tündérke vigyázott a czipőcskéjére, a manócskák pedig mértéket tartottak a mókáikban és így vígan és boldogan éltek tovább.

... FÖLMÁSZOTT A VIRÁGRA.

(Lásd a 330. lapon.)

ÜNNEPI KÉSZÜLŐDÉS.

*Nagy ünnep jön, készen köll rá lenni,
Nagy ünnepen illik tisztát venni.*

*Van rá gondja Katicza bogárnak,
Mert ők mindig takarosán járnak.*

*A nagymosást elvégezte éppen,
Most a napra teregeti szépen.*

*Gyönyörű lesz ingecske, szoknyácska,
Kötényke ugy, mint a harisnyácska.*

*Ha majd talán kezetekre lebben,
Nézhetitek: nem marad szégyenben.*

*Ragyogós a lába, szárnya, háta,
Szereti is mind, aki csak látja.*

ERDŐ SZÉLÉN.

— A »Kis Lap« színes mûmelléklete. —

A HÁZ ablakából gyakran nézegetett Eszti a kis erdő felé. Még nem régen, a tél végén, kopaszon és szomoruan meredeztek ott a fák, de lassacskán, szinte észrevétlenül felöltötték gyönyörű zöld lombjukat és most vidáman mosolyogva integetnek, mikor a szél végig suhan a koronájukon.

Mi lehet ott? Bizonyosan ott tanyáznak azok a tündérek, manócskák, akikről a mama olyan szép meséket tud mondani. Tavaly még azt mondták neki, hogy nem birna odáig elgyalogolni. De hátha most már birna? Tavaly óta nagy idő mult, nagyot nőtt, még az akkori ruháskáiból is kinőtt. Diák testvérbátyja, aki csak ugy

sétaképen rándul odáig, most talán már nem nevetne, ha ő is társul kínálkoznék. Csakugyan nem nevetett.

— Jöszte, kicsikém, mondá. Szép az erdőcske nagyon ilyenkor, tavasz kinyitával.

Nagy séta volt, nagyon nagy, de győzte és nem bánta meg. Tündérekkel, manócskákkal nem találkozott ugyan, de milyen gyönyörű virágok nyíltak az erdő szélén! Egészen másfélék, mint otthon a kertben.

— Szédek bokrétát, haza viszem mamácskának. Ő is nagyon szereti a virágot.

De a virág-gyűjtés meg-megakadt néha. Mert ime, ott egy nyulacska bukkan föl és két lábra állva lesi, mit mivel a kis leány. Ez pedig szívesen kötne barátságot Nyuszikával, megindul feléje, de biz' hiába. Nyuszika elszalad.

— Miért futsz? Hiszen nem bántanálak... igazán nem!

Odább mókuska ugrál a fán.

— Gyere le mókuska! Játszunk együtt!

Nem fogadta el a meghívást, nem jött le a fáról. No de füрге szökdécselésével sokáig elmulattatta Esztikét.

Lassacskán mégis tele lett a keze szép virággal, épp mire az odább bolyongott bátyja vissza került.

— No's, kicsikém, találkoztál tündérékkel?

— Igenis, felelt Esztike hamiskásan. Ezt a szép bokrétát adták, hogy vigyem el mamácskának. Neked pedig azt izenik: máskor is hozz ide magaddal!

A jó testvér meg is teszi és Esztike még sok szép virágot szedett az erdő szélén.

CSIGA-BIGA URFI KALANDJA.

— Apróka mese. —

A MAGAS kerti fal közelében, kövér saláta-levelek alatt lappangva tanyázott Csiga-biga urfi, több atyjafiával együtt. Jó dolga volt, kedvére hizott a jó salátán, már biz' alig is fért a házikójába.

Abba még csak belefért, de mert olyan nagyon jó dolga volt, hát végre nem fért a bőrébe. Egy napon, amint kikukkantott a saláta levél alól, látta hogy a falon egy futó bogár szaporán mászik fölfelé. Mihamar el is tűnt a fal lapos tetején.

Megirigyelte Csiga-biga urfi.

— Milyen szép lehet ott fönt, magasan, a honnan szabadon látni mindenfelé! Mi meg örökké itt kuporgunk a mélységben, árnyékban. Én bizony szintén fölmegek.

— Legyen eszed! csitították a társai. Szépnek szép lehet odafent, de nem nekünk való hely az. Maradj csak szépen itthon.

Nem maradt biz' ő, inkább tüstént utra kelt. Nem kicsi vállalkozás volt, mert tizszer is lepottyant, mikor a falat mászta; de tizenegyedszer is újra kezdte és végre mégis följutott.

Szétnézett, hogy élvezze nagy fáradsága jutalmát. Hm! Mi tagadás, nem volt nagyon

megelégedve. Lapos, kopasz faltetőre jutott, ahova égetően tüzött a forró nap s ahol semmi harapni való sem akadt. Látni láthatta ugyan az alatt messze levő kerti növényeket, de mi haszna, ha csak messziről látja? Ugy vette észre, hogy többet ér, ha közel van és bele haraphat.

De még egyéb baj is akadt. Ha ő messze látott, őt is látták messziről s egy éhes veréb rárontott:

— Pompás kövér falat lesz!

Jó szerencse, hogy Csiga-biga urfi idején észre vette és gyorsan behúzódott a házába. De ugy megijedt, hogy késő estig nem mert megmozdulni. Mikor besötétedett, akkor végre ovatosan kibujt és amily gyorsan csak tudott, haza mászott a társaihoz a saláta levelek alá. S azt mondá:

— Meglehet, hogy másutt is jó, de mégis csak legjobb otthon.

REJTETT NÉV.

— Pótló rejtvény. —

— ép	— ék
— kör	— lom
— ár	— apát
— ér	— ecset
— czet	— só
— ár	— agy

E szavakból új szavak alkotandók, még pedig olyképp, hogy az elejökbe ragasztott betűk, merőlegesen olvasva, egy jeles királyunk nevét tüntessék elő.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Rüstig Zsigmond, az új Robinson“.

Irta **Marryat**, a magyar ifjúság számára lefordította **dr. Dulácska Géza**. 94 képpel, kemény kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 19-dik számában közölt rejtett közmondás megfejtése:

Ki mint vet, úgy arat.

Helyesen fejtették meg: Sárkány Valéria és Tessa, Fellegi Vilmos, Kovács Márta, Solymossy Paula és Ilonka, Szentkereszt György, Csascher Mariska, Fischer Ella és Lili, Jörg Mariska, Földes Bandi, Janzsó Tihamér, Csongrádi Ilona és Attila, Abel Irma, Hauer Dóra és Ernő, Boros Margit, Mérey Dalma, Jurenka Irén, Sárffy Jolánka és Ilonka, Berger Miklós és Tivadar, Polinszky Anna és Lili, Schvarcz Irénke, Lengyel Margit és Kálmán, Máder Hedvig és Emma, Kövesi Jenő, Feichtinger Edith, Jurenák Gizi, Sárkány Agát, Weisz Félix és Márton, Győry Sarolta, Steinschneider Andor, Kerekes György, Bornemisza Boldizsár, Pongrácz Gizella, Agfalvi Endre, Gyárfás Laczi, Kovács Mariska, Trautwein Mariska, Luczenbacher János, Véghelyi Lajoska, Altstock Hugó, Kalmár Margit, Jákó Margit, Hirsch Emmy, Kópéz (?) Bódi és Feri (A neveteket tisztán írjátok, másképp nem vehetem figyelembe. F. b.), Scheiber Etelka és Margit, Fülöpp Pistika és Imrike, Weizkopf Aranka, Elza és Lenke, Balogh Ilonka, Szontagh Antónia és Kató, Ranschburg Béla, Soltész Juczika, Bertényi Erzsike és Imre, König Jenő, ifj. Zákó Milán, Hegedűs Jancsi, Grubits Tivike, Bayer Anti, Sebő Vilma, Legény Kornél, Herzog Dóra és Vilma, Spányi Mariska és Magda, Naschitz György, Velics Ella és Olga, Winkler Tibor, Hollós László, Hoepfner Edith, Gerber Erzsé és Klári, Garai Lujza és Mariska, Turián Jolánka, ifj. Hofhauser Ödön, Szilágyi Ernő, Kalmár Endre, Szentirmai Imre, Kiss Margit, Pap Lilike, Sántó Olga és Ernő, Brandner Anna, Sinkovits Clarisse, Rhédey Margit és Zoltán, Kohn Sándor, Kaiser Margit és Jenő, Szohner Tivadar, Geréb Lajos, Háy Irén és Juliska, Purgly Alice, Kratochvil Károly, Sohár Gizi, Hertelendy Bandi, Bognár György, Péterfy Vilma, Temesváry Laczika, Török Gabriella, Czögler Ilona, Fischer Károly, Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi, Veress Gizi és Józsi, Szakáll Paula, Schill László, Uferbach Ervin, Medveczky Gyurika és Sándorka, Mály Nándorka, Krisztinkovich Jenny, Ricska Laczika, Prohászka Edith, Vizmathy Bertuska, Schödl Ervin, Jedlieska Jolán és Margit, Materny Róza és Margit, Hardy Kálmán, Kuffler Lajos, Kazy Péter, Kovács Margitka, Vagner Elza, Hagerer Jolán, Kunváry Györgyike és Ernő, Schwartz Margit, Márkus Böske, Dominigg Ilonka és Erzsike, Andreánszky Pisti, Kovács Ferencz, Scherz Blanka, Schnabel János és Béla, Schuch Ilus, Szilágyi Gabriella és Jenő, Geréb Andor, Kovács Lilike, Kummerer Paula, Komlós Magda,

Bauer Ottó, Büben Aladár, Kovács Ibolyka, Halmi Oszkár (Kinek az írása? F. b.), Ferter Mariska, Nagy Lenke, Vicza és Ernő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett Naschitz György, Temesvártt. kinek a jutalom-könyvet (»Kis mesekönyv« válogatott mesék a Grimm testvérek gyűjteményéből, számos fametszetű ábrával, díszes angol vászonkötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LX. köt. 18-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Garai Lujza és Mariska, Gerber Erzsé és Klári, Hoepfner Edith, Hollós László, Pap Lilike, Winkler Tibor, Velics Ella és Olga, Imre Lajos, Naschitz György, a gyula-szent-benedeki uradalmi népiskola »Kis Lap«-gyermekköre, Vadász György, Péterfy Vilma, Török Gabriella, Altstock Hugó, Czögler Ilona, Meiszelsz Laczi, Temesváry Laczika, Nagel Pál, Székely István, Rósa Margit, Keresztes Károly, Sohár Gizi, Bognár György, Kunváry Györgyike és Ernő, Prohászka Edith,

Garai Lujza és Mariska. Takaros, rendez leveleteknek a tartalma is kellemesen érintett, csak azt kell megjegyeznem, hogy a »talány« rossz szó, főleg is, mikor megvan a jó »rejtvény«. Az a koczka-számrejtvény, melyet küldtetek, nagyon régi és általánosan ismeretes. A 70-es évekbeli volt olvasómnak szives üdvözetemet! — Turián Jolánka. Ritkán ugyan, de megésik, hogy a postán eltéved és végkép el is vész egy-egy levél. De egészen pontosan tudhatod, mikor kaptam meg a leveledet, mikor nem. Mert ha kezemhez jutott és a megfejtésed helyes, be is sorozom a nevedet

a megfejtők jegyzékébe. — **Hollós László.** Olvasd el, neked is szól, amit az előző sorokban Turián Jolánkának ízenek. — **Kalmár Endre.** Versnek azt a te első versedet bajosan mondhatnám ugyan, mégis örömmel olvastam, mert a tartalmából azt értettem meg, hogy kitartóan ragaszkodó régi híve vagy Forgó bácsinak. Köszöntlek! — **N. R., Gyula-Szent-Benedek.** Megkésve érkezett és így csak az utólagosok rovatába juthatott. A »kör« kis tagjai tehát jövőre szaporábban törjék a fejüket, hogy a levél legkésőbb keddig hozzám jusson. Továbbá: Forgó bácsi sulyt helyez rá, hogy kis olvasói maguk irjanak. Bizonyosan van már írástudó a kis körben. Az vállalkozzék a levélíráásra, társai nevében is. — **Purgly Alice.** Hogy a szerencse neked kedvezett, azért engemet köszönet nem illet. De ha a könyv olvasásában kellemes szórakozást lelsz, annak örvendek. A hűséges kutyácska történetkéjének alkalomilag talán majd szoríthatok egy kis helyet. — **Kratochvil Károly.** Való: a Duna bal partján éppen úgy lehet boldog az ember, mint a jobb parton. Való továbbá az is, hogy: dunáninnen és dunántúl egyformán meg kell tartani a *Forgó bácsi tiz parancsolatja* reguláit, nevezetesen azt is, hogy a lap küldésére vonatkozó kívánság a *kiadó-hivatalhoz* intézendő. Átküldtem oda a soraidat, de hogy a kerülő uton késedelem nem történt-e, nem tudom. — **K. W. V. urnő, Szelény.** Meleg köszönet a szíves részvevő sorokért. Volt biz annak káros következménye, no de van más fajta orvos is, aki lassan-lassan helyre igazítja, a mit a collega rontott. Teljesen még nem sikerült ugyan, de biztat a remény, hogy majd csak sikerülni fog. Meleg üdvözet! — **Temesváry Laczika.** Már azt az okot, amely miatt nem irsz magad, valóban alaposnak kell mondanom. De majd megérjük azt az időt, amikor te is megbirkózol a tollal. Akkor egyik első sajátkezű leveled, elvárom, Forgó bácsinak fog szólni. — **Hertelendy Bandi.** Hogy most már nálatok is »virágozik az almafa« és »nó a krumplic«, az megnyugtató tudomásomra szolgál, ámbátor nem igen volt kétségem felőle, hogy úgy lesz az nálatok is ilyen tájban. Kevésbé vagyok megelégedve nyelvtudományoddal, midőn korrigálni akarod Forgó bácsit, aki, szerinted, tévedett, mert az *al* nem melléknév. Mivel még csak elemi iskolás fiúcska vagy, úgy gondolom, másvalaki sugta neked és te, nem értvén a dolgot, elhitted s merészen megirtad. Hát: ne hidd, nem Forgó bácsi tévedett, hanem aki neked azt sugta. Melléknév biz az. Sugd meg annak, aki tagadta és ha mégis tagadja, kérdezd meg tőle: micsoda hát, ha nem melléknév? Te pedig jövőre ovatosabban irj le hibáztató sorokat. — **Sohár Gizi.** Ha e rovatot olvasnád, az utóbbi számok egyikében olvashattad volna azt a megjegyzésemet, hogy a rejtvényekben már túlságosan sokszor felhasznált némely nevek (Hunyadi, Kisfaludy stb.) helyett más neveket köll keresni. Van ám hazánk történelmében híres név elég.

Tehát keress te is mást. A kusza nevekből csak egy-kettő sikerült, a csillag-rejtvény pedig az első rátekintéssel elolvasható. — **Háy Irén és Juliska.** Köszönöm a szíves kérdést és a jó kívánságot. Remélem, lassacskán majd csak úgy lesz, amint magam is, meg ti is sokadmagatokkal kívánjátok. — **Ullein Tónika.** Kedvesen vettem, hogy azon a szép helyen, idegenben is megemlékeztél rólam. — **Mama.** Meg is késett, mert már nagyon »ünnepe után« szólna az ének, mikor az alkalmi hangulat már mulóban van azoknál is, akik kis olvasóim közül tudomást nyertek arról a mégis csak helyi ünnepélyről. Ilyenek pedig nem sokan lesznek. De meg a mű tartalma, különféle vonatkozásaival, valóban csak az olyan nagyobbak számára való, akik már — nem olvasóim. — **Schuch Ius.** Azt magam sem tudom meghatározni, mikor kerül sora egyik vagy másik rejtvénynek. Nincs más hátra, mint hogy szépen türelemmel várd a sorát. — **B. Vay László.** Dehogy fölöslegesek! Persze, hogy ki lehet állítani kevesebb szóból is, de éppen az is egyik feladat, hogy a mondatból mentül több szót aknázzunk ki. — **Kunváry testvérek.** Az bizony — meg ha lehetséges volna is — baj volna, ha naponként, sőt napjában kétszer is! kapnátok új meg új »Kis Lap«-ot. Mert csak van valami tanulni valótok is? Mi lenne belőle, ha csupa szórakoztató olvasmányval telnék a napotok? Hiszen tudjátok: sok a jóból is megárt. Tehát jobban van így, a hogy van. Annak az elbeszélésnek alkalmasint majd csak a most folyó kötettel együtt lesz vége. — **Klein testvérek.** Régebben már ismételtlen nyilatkoztam e tárgyról. De ti akkor még talán nem voltatok olvasói a »Kis Lap«-nak, tehát nektek még egyszer elmondom, hogy: az nyer, a kinek a szerencse kedvez és ebbe én részrehajlólag bele nem avatkozhatom. Nem is az a fő, hogy nyerjete, hanem hogy a rejtvény megfejtésével szórakozzátok. Egyébként pedig azoknak, a kik egész éven át nem fáradtak bele, az esztendő végén külön sorsolásnál külön jutalom integet. — **Ferter Mariska.** Írásodban nem találtam hibát. De még ha találtam volna is, dehogy rónálak meg! Inkább örömmökre szolgál, hogy bár nem vagy született magyar leányka, mégis ilyen jól megtanultad már a magyar nyelvet. Magadnak is, hiszem, örömedre és az életben sok hasznodra lesz. Szívvel köszöntlek. — **Komlós Magda.** Az a hír, melyet hallottál, sajna! igazat mondott. Enyhíti az olyan szíves jó kívánság, minő a tied is és a minőt nagy számmal kaptam. — **Boros Dezső.** A te szorgalmad szép eredményéről is örömmel veszek tudomást. Minden egyes ilyen értesítésre azonban nem felelhetek külön ízenettel, mert annyi ezer kis olvasóim közt sok a derék, iparkodó tanuló, sokról kapok hírt és nem jutna e rovatban egyének hely, ha minden értesítésről külön-külön vennék tudomást. — *Több levélről a jövő számban.*